

«χαίρειν

μετὰ

χαίρόντων και κλαίειν μετὰ κλαιόντων» (Ρωμ.12.15). Όταν δεις τον αδελφό σου να οδύρεται για τις αμαρτίες του, για τις οποίες τώρα μετανοεί, κλάψε μαζί του και δείξε συμπάθεια. Γιατί έτσι θα μπορέσεις με τα ξένα παθήματα να διορθώσεις το δικό σου. Γιατί αυτός που έχυσε θερμά δάκρυα για την αμαρτία του πλησίον, θρηνώντας για τον αδελφό του, εθεράπευσε τον εαυτό του. «ἀθυμία κατέσχε με

ἀπὸ ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου» (Ψαλμ.118.53).

Για την αμαρτία να κλαίς. Αυτή είναι η αρρώστια της ψυχής, αυτή είναι ο θάνατος της αθάνατης ψυχής, αυτή είναι ἄξια πένθους και ακατάπαυστων οδυρμών. Μακάρι να χύνονται γι'αυτή πολλά δάκρυα και να μὴ λείπει ο στεναγμός που ανεβαίνει ἀπὸ τα βάθη της καρδιάς. Ἐκλαιγε ο ἀπόστολος Παῦλος για τους εχθρούς του σταυροῦ του Χριστοῦ. Ο Ιερεμίας ἐκλαιγε γι'αυτούς που χάνονταν ἀπὸ το λαό. Αυτός βέβαια επειδή δεν ἀρκούσαν τα φυσικά δάκρυα, ἐπιζητούσε πηγή δακρύων και τελευταίο σταθμό.

«Και θα καθήσω», λέγει, «και θα κλάψω το λαό αυτό πολλές μέρες, θα κλάψω αυτούς που χάνονται» (Ιερ.9.1). Ἐνα τέτοιο δάκρυ και ἕνα τέτοιο πένθος μακαρίζει ο λόγος του Χριστοῦ (Μθ.5.4), και ὄχι αυτό που χύνεται εύκολα για κάθε λύπη και πολύ εύκολα ἐρχεται στα μάτια με κάθε ἀφορμή» (Παιδαγωγική Ἀνθρωπολογία Μεγάλου Βασιλείου Α'- Βασιλείου Δ. Χαρωνη).

Το ἐρώτημα λοιπόν που προκύπτει μέσα ἀπὸ το ἀπόσπασμα του μεγάλου αὐτοῦ αἰγίου εἶναι το ἐξής: Εμεῖς κλαίμε και θρηνούμε για τις αμαρτίες του πλησίον (ως πλησίον, ας αναρωτηθεῖ ο καθένας για τους γύρω του), ἢ εύκολα κατακρίνουμε και σημειώνουμε τις ἐνέργειες μιας πράξης ἀκόμα και του προσώπου ἐκεῖνου, που κανονικά θα οφείλαμε να υπερασπιστούμε στη προσευχή μας ἐνώπιον του Κυρίου; Συναντάμε το πρόσωπο ἐκεῖνο με συμπάθεια και συγκατάβαση ἢ διαλέγουμε τη περιφρόνηση ὡσαν να εἴμαστε εμεῖς οί δίκαιοι και ἀλάθητοι στη καθημερινότητα μας;

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr